Голодний вовк знайшов кусень м'яса і накинувся на нього, як скажений. Шматував, глитав поспіхом, давився і ніяк не міг наїстися.

А в тому м'ясі була кістка. Вовчисько її не помітив, і кістка застрягла в горлі. Спробував вовк ковтнути, але так йому заболіло, аж у очах потемніло.

— Як же її проштовхнути? — думає вовк.

Кинувся до води, п'є, п'є — стоїть кістка, як стояла. Наскуб вовк зубами трави, ковтає — знов марно. Не зрушила кістка. Заходився тоді вовк ковтати все, що на очі трапляло: корінці, гілочки, навіть камінчики. Та ба! Стоїть кістка поперек горла — і край!

— Ось тобі маєш! Вона ж проб'є мені карк. Що тоді буде? Лишенько мені! Краще б уже не їв того м'яса — хай би ходив голодний! — бідкався вовк.

Аж раптом почув він над собою лопотіння крил. Звів очі догори й побачив лелеку, що саме сів на дерево.

— День добрий, вовче! — привітався лелека.— Як ся маєш?

— Ой, не питай! — понуро пробурчав вовк.

Та раптом очі йому заблищали надією. Згадав, що в лелеки довга шия і тонкий дзьоб.

"Еге,— подумав вовк,— таж він би міг витягти кістку. Але чи схоче?"

— Слухай, лелеко,— каже вовк,— оце застрягла мені в горлі кістка. Стала й стоїть, ні туди ні сюди. Ти б її не витяг?

— Я? — здивувався лелека.— Ти що, за лікаря мене маєш?

— За лікаря чи не за лікаря, а в тебе довга шия, і ти зможеш ухопити кістку дзьобом. А я віддячу тобі мішком риби.

— Справді даси? Цілий мішок? — зрадів лелека.

— Чого б я тебе дурив? Піди до мене, подивися, скільки я маю. То як, витягнеш?

— Ну, коли так, згоден. Розтуляй рота.

Вовк роззявив пащу, лелека всунув туди голову, намацав кістку, вхопив і витяг. Як побачив її вовк — аж підстрибнув з радощів. Ковтнув разів два-три вільно, а тоді заходився роздивлятися кістку.

— Ти диви, яка здорова! А гостра ж! Того мені так і боліло. Красно дякую тобі, лелеко, ти мене врятував.

— Та що там! — відказує лелека.— Тільки ж ходімо, даси мені мішок риби.

Як не розрегочеться вовк!

— Мішок риби? Тобі?

— Авжеж! Хіба ти не обіцяв мені віддячити?

Зміряв вовк оком лелеку та й похитав головою.

— Е, любий мій лелеко,— каже,— ти зовсім не маєш розуму в голові! Невже прагнеш дяки більшої за ту, що вже маєш?

— Я маю дяку? — здивувався лелека.— Чи ти при своїх? Що ж ти мені таке зробив?

— Я дав тобі вийняти голову з мого рота! З вовчого рота! Чи бувало коли-небудь таке в світі?

Вовчисько розреготався й вистрибом побіг до свого лігва.

Отак негідники вважають, ніби вони роблять добро бодай тим, що не завжди шкодять.